

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΑΦΟΥ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑΤΩΝ

Το πρώτον Αποστολικόν κήρυγμα εις την Πάφον
Πράξ. ιγ, 6-12

ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2016

ΕΤΟΣ ΛΖ΄

ΑΡ.429 - 430

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΕΩ

Απόστολος: Α' Κορ. η' 8-θ' 2

Ευαγγέλιο: Ματθ. κε' 31-46

6 Μαρτίου 2016

«Δεύτε οι ευλογημένοι του πατρός μου, κληρονομήσατε την ητοιμασμένην υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου» (Ματθ. κε' 34).

Με τη Δευτέρα παρουσία του Κυρίου ολοκληρώνεται το σωτηριολογικό έργο του Ιησού. Όλες οι υποσχέσεις υλοποιούνται και ο άνθρωπος δε θα βλέπει πια το Θεό «θαμπά σαν μέσα από μεταλλικό καθρέπτη», αλλά τότε θα δούμε το Θεό πρόσωπο με πρόσωπο (Α' Κορ. ιγ' 12). Αυτό το γεγονός αποτελεί και την κορύφωση της αγάπης του Θεού προς εμάς τους ανθρώπους, με μόνη προϋπόθεση την αντίστοιχη αγάπη του ανθρώπου προς το συνάνθρωπο και που χαρακτηρίζεται σήμερα σαν «άσημος αδελφός» του. Μέσα από την αγάπη θα εξουδετερωθεί η αμαρτία και ο διάβολος και θα επικρατήσει αιώνια η βασιλεία του Θεού, η «ζωή του μέλλοντος αιώνος» κατά το σύμβολο της πίστεως.

Η Δευτέρα Παρουσία του Κυρίου αν και είναι αναμενόμενη – μελλοντική, εντούτοις θεωρείται τόσο βέβαιη όσο και η πρώτη του παρουσία. Σε μια ευχή της Θείας Λειτουργίας αυτή συγκαταλέγεται μεταξύ των σωτηριωδών ενεργειών του Ιησού που έχουν συντελεστεί, όπως «η Σταυρική θυσία, η Ταφή, η Τριήμερη Ανάσταση, η Ανάληψη, η εκ δεξιών καθέδρα και η Δευτέρα και ένδοξη πάλιν παρουσία».

Η Δευτέρα παρουσία του Κυρίου, λοιπόν, είναι μεν κατάσταση μελλοντική, αλλά και αδιαμφισβήτητα βέβαιη. Αυτή θα διαφέρει από την πρώτη παρουσία. Κατά την πρώτη παρουσία ο Ιησούς ήρθε ταπεινά και άσημα ως άνθρωπος για να σώσει τον κόσμο. Όπως αναφέρει ο ίδιος ο Ιησούς στο Νικόδημο: «Ο Θεός δεν έστειλε τον Υιό του στον κόσμο για να καταδικάσει τον κόσμο, αλλά για να σωθεί ο κόσμος δ' αυτού» (Ιώνα. Γ' 16-17). Αντίθετα κατά τη Δευτέρα Παρουσία θα έρθει «μετά δόξης κρίναι ζώντας και νεκρούς», όπως ομολογούμε και στο σύμβολο της πίστεως. Ακούσαμε το σημερινό Ευαγγέλιο: «Όταν θα έρθει ο Υιός του Ανθρώπου με όλη του τη μεγαλοπρέπεια, και θα τον συνοδεύουν όλοι οι άγιοι άγγελοι, θα καθίσει στο μεγαλόπρεπο θρόνο του. Τότε θα συναχτούν μπροστά του όλα τα έθνη, και θα τους ξεχωρίσει όπως ξεχωρίζει ο βοσκός τα πρόβατα από τα κατσίκια τοποθετώντας τα αντίστοιχα δεξιά και αριστερά του. Αυτή η εικόνα του διαχωρισμού φανερώνει και την πλήρη γνώση της κατάστασης του κάθε ανθρώπου και ως τούτου προαναγγέλλει ότι και η κρίση που θα ακολουθήσει θα είναι δίκαιη.

Ναι, η κρίση θα είναι δίκαιη γιατί και ο κριτής, ο Ιησούς, θα είναι δίκαιος, αφού σε αντίθεση με τους ανθρώπους, θα είναι αντικειμενικός χωρίς να επηρεάζεται από συμπάθειες ή αντιπάθειες ή και να παραπλανάται στην κρίσιν του. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Δεν υπάρχει δημιουργημα στον κόσμο που να μπορεί να κρυφτεί από το Θεό· όλα είναι γυμνά και φανερά μπροστά στα μάτια του σ' αυτόν θα δώσουμε λόγο» (Εβρ. δ' 13).

Η κρίση θα είναι δίκαιη, γιατί θα είναι καθολική αλλά και προσωπική. Όπως ακούσαμε και στο σημερινό Ευαγγέλιο: «Τότε θα συναχτούν μπροστά του όλα τα έθνη». Αυτό το «όλα τα έθνη» δε θα είναι κάτι γενικό και αόριστο. Είναι

συγκεκριμένο. Αφορά και τον κάθε άνθρωπο ξεχωριστά, άρα και τον καθένα από εμάς προσωπικά. Κατά τον Απόστολο Παύλο: «Όλοι μας πρέπει να παρουσιαστούμε μπροστά στο βήμα του Χριστού, για να πάρει ο καθένας την αμοιβή του ανάλογα με τα όσα καλά ή κακά έπραξε σ' αυτή τη ζωή» (Β' Κορ. ε' 10).

Όλες οι πράξεις, όλες οι ενέργειες μας, ακόμα και οι σκέψεις μας ή και παραλείψεις, καλές ή κακές, θα είναι κυρίαρχα στοιχεία την ώρα εκείνη της κρίσεως. Οι απαιτήσεις δεν είναι μεγάλες. Αφορούν μικρά και καθημερινά. Αφορούν πράγματα που να είναι κατορθωτά από τον καθένα από μας. Μας τα απαρίθμησε σήμερα ο Κύριος: «Πείνασα και μου δώσατε να φάω, δίψασα και μου δώσατε να πιω, ήμουν ξένος και με περιμαζέψατε, γυμνός και με ντύσατε, άρρωστος και με επισκεφτήκατε, φυλακισμένος και ήρθατε να με δείτε».

Ο Κύριος, λοιπόν, δε θα μας κρίνει γιατί δε λύσαμε το πρόβλημα της πείνας, της δίψας ή της έλλειψης στέγης και της φτώχειας. Ο Κύριος θα μας κρίνει γιατί αδιαφορήσαμε για τον όποιο άνθρωπο που είχε πραγματικά την ανάγκη μας κι εμείς αρνηθήκαμε να τον βοηθήσουμε με αποτέλεσμα να βρεθεί αντιμέτωπος με τον πόνο και τα θάνατο. Μάλιστα, όπως ακούσαμε σήμερα, η όποια αδιαφορία μας, προς το συνάνθρωπο που βρέθηκε στην ανάγκη μας, αυτή μεταφέρεται στο Χριστό: «Εφ' όσον ουκ εποίησατε ενί τούτων των αδελφών μου των ελαχίστων, ουδέ εμοί εποίησατε».

Ο Χριστός βρίσκεται στο πρόσωπο του καθενός από τους συνανθρώπους μας που βρίσκονται γύρω μας, ανεξάρτητα από χρώμα, θρησκεία ή εθνική καταγωγή. Στο πρόσωπο του απλού, του ταπεινού και καταφρονημένου οδηγούμε στην καταξίωση την εικόνα του ανθρώπου ως εικόνα του Θεού, μέσα από τη δική μας αγάπη. Μας λέει ο Κύριος: «Δες με, στέκομαι μπροστά στην πόρτα και χτυπώ. Αν κάποιος ακούσει τη φωνή μου και μ' ανοίξει την πόρτα, θα μπω στο σπίτι του και θα δειπνήσω μαζί του, κι αυτός μαζί μου» Αποκ. γ' 20).

Αν ο Χριστός χτυπήσει και τη δική μας πόρτα θα τον αναγνωρίσουμε και το σημαντικότερο θα του ανοίξουμε; Όπως οι σύγχρονες κλειδαριές ανοίγουν είτε με «κωδικό», είτε από μέσα, έτσι και η δική μας κλειδαριά εξαρτάται απόλυτα από μας. Αν αυτή ανοίξει με αγάπη στο συνάνθρωπο, τότε είναι σαν να ανοίγει στο Χριστό και κατ' επέκταση θα ανοίξει και την πόρτα του Παραδείσου. Μετά από αυτή την ανταπόκριση δε θα έχει πια σημασία το πότε θα γίνει η Δευτέρα Παρουσία, αλλά το ότι εμείς θα είμαστε έτοιμοι γι' αυτήν.

Όμως, αδελφοί μου, είμαστε έτοιμοι γι' αυτή την καθοριστική στιγμή; Ας μην κοιτάζουμε τι κάνουν οι άλλοι, αλλά τι πρέπει να κάνουμε εμείς. Κοιμάτι του κόσμου είμαστε κι εμείς. Συνεπώς, αντί της κριτικής του κόσμου, ας αλλάξουμε ο καθένας τον εαυτό του προς το καλύτερο. Όταν καταφέρουμε να αλλάξουμε τον εαυτό μας, τότε και ο κόσμος θα γίνει καλύτερος. Αν αμελήσουμε ή αρνηθούμε να το πράξουμε, τότε δε θα ακούσουμε το «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός μου», αλλά το οδυνηρό «πορεύεσθε απ' εμού, οι κατηραμένοι εις το πυρ το αιώνιον». Στο χέρι μας είναι να αποφύγουμε τον εφιάλτη και μέσα από την «ενεργούμενη αγάπη» να μπορέσουμε να ακούσουμε το «δεύτε οι ευλογημένοι του Πατρός κληρονομήσατε την ητοιμασμένη υμίν βασιλείαν από καταβολής κόσμου». Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ ΤΥΡΟΦΑΓΟΥ

Απόστολος : Ρωμ. ιγ' 11 - ιδ' 4

Ευαγγέλιον: Ματθ. στ' 14 - 21

13 Μαρτίου 2016

«Όπου γάρ εστιν ο θησαυρός υμών, εκεί είναι και η καρδιά υμών»

Μέρος της επί του όρους ομιλίας του Κυρίου μας, αποτελεί η σημερινή ευαγγελική περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί.

Αλλά ο Κύριος, στο συγκεκριμένο απόσπασμα, αναφέρεται σε τρία θέματα σοβαρά, που χαρακτηρίζουν την ψυχή αλλά και την καθημερινή ζωή του ευσεβούς χριστιανού, τον χαρακτήρα της καρδιάς μας. Γιατί, λέγει ο Κύριος, όπου έχετε φυλαγμένα τα πολύτιμα σας αγαθά, τον θησαυρό των αρετών σας, εκεί είναι και η καρδιά σας, η σκέψη σας.

Ορθά λοιπόν, η Εκκλησία μας με την ευκαιρία της επερχόμενης τεσσαρακοστής και την είσοδο μας, στο στάδιο των πνευματικών αγώνων, όρισε την ανάγνωση της περικοπής αυτής. Τονίζεται στην αρχή, η ανάγκη της συγνώμης που πρέπει να δείχνουμε σε εκείνους που θεληματικά ή και άθελά τους, μας ενόχλησαν ή και μας έβλαψαν. Μας υπενθυμίζει την ανάγκη που έχουμε και μεις, συγνώμης και συχώρησης. Την περιμένουμε, για τα πολλά μας λάθη και αμαρτήματα, από τον πανάγαθο Θεό. Καθορίζει την απόλυτη αντιστοιχία που υπάρχει ανάμεσα στο πως πρέπει να αντιμετωπίσουμε τα παραπτώματα των συνανθρώπων μας, αλλά και τα λάθη μας, για τα οποία επιζητούμε την θεία ανοχή και συγνώμη. Και το σημαντικότερο: Τα οποιαδήποτε παραπτώματα των συνανθρώπων μας, απέναντί μας, έχουν μια προσωρινή σημασία και συνέπεια, αφού και η ζωή μας είναι περιορισμένη. Άλλωστε δεν είμαστε εμείς αρμόδιοι να κρίνουμε και να κατακρίνουμε τα λάθη ή τις αμαρτίες των άλλων. Δεν ξεχνούμε όμως ότι η συγνώμη που περιμένουμε από τον δικαιοκρίτη Θεό, έχει αιώνια σημασία και αξία, και θα είναι και το κριτήριο ή μάλλον εισιτήριο, για την κληρονομία της αιώνιας βασιλείας των ουρανών.

Δεύτερη σοβαρή επιταγή και οδηγία, αγαπητοί μου, που καταγράφεται είναι η νηστεία. Καθορισμένη από τη θρησκευτική δεοντολογία, είναι η νηστεία. Η νηστεία όμως, που τηρείται πραγματικά, ως άσκηση της ψυχικής δύναμης αλλά και ως περιορισμός υπερβολών και κατάχρησης τροφών. Η νηστεία που αποβλέπει στην ενίσχυση της πνευματικής μας ανάτασης και επικοινωνίας με το θείο. Η νηστεία που απέχει από την επιδεικτική μορφή νηστείας, εκείνου που θεωρεί ότι καταπιέζεται όταν νηστεύει. Η νηστεία συνεπώς γίνεται σύμφωνα με την επιταγή της θρησκείας μας, χωρίς όμως να την επιδεικνύουμε. Και ο Θεός που βλέπει τους «*εν τω κρυπτώ*» νηστεύοντες, αμείβει «*εν τω φανερώ*», τους τηρητές των εντολών Του. Είναι λοιπόν μια σημαντική ψυχική άσκηση, αφού έρχεται σε πολεμική αντίθεση προς τις υλικές επιθυμίες μας, περιορίζοντας έμμεσα, και την τάση προς την αμαρτία. Και φυσικά δεν περιορίζεται μόνο, στην αποχή από ορισμένες τροφές. Άλλωστε μήπως και η υπερβολή στην ποσότητα ή την εξεζητημένη ποικιλία, δεν

σημαίνει έλλειψη εγκράτειας, και επομένως καταπάτηση της αληθινής, ουσιαστικής νηστείας; Αλλά άραγε και κάποιες άλλες αδυναμίες μας, αμαρτωλές συνήθειες μας και λάθη, δεν θα έπρεπε να αποφεύγονται με καθημερινό αγώνα, σαν ένα άλλο είδος αγωνιστικής νηστείας, που οδηγεί και στην καθαρότητα, εξαγνισμό της ψυχής μας;

Μια τρίτη ανθρώπινη αδυναμία σημειώνεται, αγαπητοί μου, στη συνέχεια: Η απληστία και πλεονεξία, ο θησαυρισμός, ως σταθερή επιδίωξη και αυτοσκοπός ζωής. Η αγχώδης προσπάθεια και ο καθημερινός αγώνας για την απόκτηση πλούτου, για την απόκτηση υλικών αγαθών και αντικειμένων. Αγωνιώδης προσπάθεια, που πολλές φορές δεν υπολογίζει τις ανάγκες ή τα δικαιώματα των άλλων. Φυσικά, κανένα λογικό άτομο δεν θα απέκλειε την φροντίδα για την απόκτηση των απαραίτητων για την διατήρηση της ζωής μας, για την εξασφάλιση των αναγκών της οικογένειάς μας. Αυτό αποτελεί καθήκον που καθορίζεται από τον θείο νόμο. Αλλά σε όλα υπάρχει κάποιο όριο. Ωστόσο πόσο σκεπτόμαστε, αν ευσπλαχνιζόμαστε τους αναξιοπαθούντες συνανθρώπους μας, όταν συσσωρεύουμε *«θησαυρούς επί της γης»*; Τα θέλουμε όλα δικά μας! Μας ικανοποιεί η απόκτηση πολλών αγαθών, και όταν συγκρίνουμε τον εαυτό μας με άλλους, επιζητούμε περισσότερα! Αγνοούμε ωστόσο, πολλές φορές, και την σκληρή πραγματικότητα. Πόση διάρκεια ή πόση πραγματική αξία, έχουν οι εφήμεροι και φθαρτοί υλικοί θησαυροί που συγκεντρώνουμε με τόση φροντίδα; Έχουμε την δυνατότητα, στη διάρκεια της ζωής μας, να διαφυλάξουμε με απόλυτη ασφάλεια τους θησαυρούς, που συγκεντρώσαμε με τόσο κόπο και κάποτε αδικώντας κάποιους; Η καθημερινή πραγματικότητα, δε μας αφήνει να ησυχάσουμε. Κλέφτες και ληστές που δε λογαριάζουν, ούτε τη ζωή μας, επισκέπτονται τα σπίτια μας, για να μας καταληστέψουν. Ποια λοιπόν η ασφάλεια του θησαυρισμού; Ένα άλλο είδος θησαυρισμού επιζητεί ο Κύριος; Θησαυρούς αρετών. Θησαυρούς ουράνιους που δεν κινδυνεύουν, από την καταστροφή, την κλοπή, την φθορά. Θησαυρούς που δεν θα είναι βάρος για την είσοδο μας στην αιώνια βασιλεία του Θεού, αλλά πολύτιμο και μοναδικό εισιτήριο!

Συνεπώς δεν μπορεί, αγαπητοί μου αδελφοί, να είμαστε ευσεβείς χριστιανοί, ενώ αφήνουμε να εμφιλοχωρούν αμαρτωλές σκέψεις στην ψυχή μας. Δεν μπορεί συγχρόνως να πιστεύουμε στον Θεό, ενώ με τα λόγια ή τις πράξεις μας βλάπτουμε τους άλλους ή τον εαυτό μας, την ψυχή μας.

Μια ανθοδέσμη αρετών μας παρουσίασε η σημερινή περικοπή, αγαπητοί μου αδελφοί. Θησαυρός αρετών, που κατακτάται στο στάδιο των αγώνων, με την προσευχή και νηστεία, τη συμμετοχή στα άγια μυστήρια της Εκκλησίας μας, θα βοηθήσουν την πορεία στην επίγεια ζωή μας και θα μας ακολουθούν ως εφόδια στην βασιλεία των ουρανών.

Δ.Γ.Σ.

**ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ Α' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ
(Α' ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ)
Ευαγγέλιο: Ιω. 15,1-7
18 Μαρτίου 2016**

«Εγώ ειμι η άμπελος, υμείς τα κλήματα....»(Ιω.15,5)

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός πως στην πρώτη εβδομάδα των Νηστειών, απόψε, στους πρώτους Χαιρετισμούς, αναγινώσκουμε τμήμα του ευαγγελίου της Διαθήκης, του πρώτου δηλαδή ευαγγελίου που διαβάζουμε στην ακολουθία των Παθών, το βράδυ της Μ.Πέμπτης, και που αναφέρεται στην αλληγορία της αμπέλου και των κλημάτων.

Η άμπελος, ως σύμβολο, είναι συνηθισμένη στην Εκκλησία. Σε κάθε εικονοστάσιο υπάρχει η άμπελος με βότρες σταφυλών. Η άμπελος συμβόλιζε και συμβολίζει τον Χριστό. Οι κληματόβεργες-τα κλήματα κατά το Ευαγγέλιο- συμβολίζουν τους αποστόλους και όλους, αργότερα, τους πιστούς, που φέρουν καρπό-τη σταφυλή- μένοντας ενωμένοι με την άμπελο την αληθινή, τον Χριστό.

Πολύ σύντομα, θα αναφερθούμε στο θέμα της αμπέλου και στον βαθύτερο συμβολισμό της αλληγορίας, όπως την υπαινίσσεται το κατά Ιωάννην Ευαγγέλιο που ακούσαμε απόψε:

Στην Παλαιά Διαθήκη η άμπελος είναι δείγμα πλούτου και ευφορίας. Είναι γνωστό πως οι κατάσκοποι που έστειλε ο Ιησούς του Ναυή για να κατασκοπεύσουν τη γη της Επαγγελίας, θέλοντας να δείξουν την ευφορία της, ήλθαν φέροντες «κλήμα και βότρυν σταφυλής»(Αριθμ. 13,24).

Η ανάπαυση κάτω από την σκιά της αμπέλου είναι απόδειξη ειρήνης και ευτυχίας(Ζαχ. 3,10·Μιχ.4,4), που θα ολοκληρωθεί στους χρόνους του Μεσσία. Διαβάζουμε στην προφητεία του εσπερινού της Κυριακής των Βαΐων: «δεσμεύσει προς άμπελον τον πόλον αυτού και τη έλικι τον πόλον της όνου αυτού. Πλυνεί εν οίνω την στολήν αυτού και εν αίματι σταφυλής την περιβολήν αυτού»(Γεν.49,11).

Ο Ισραήλ κατά την περίοδο της ευημερίας και της υπακοής του εις το θείο θέλημα ονομάζεται «άμπελος ευκληματούσα». Οι προφήτες χρησιμοποιούν την εικόνα της αμπέλου προς δήλωση του Ισραηλιτικού λαού για να τονίσουν από τη μια την αναξιοτήτα του λαού και από την άλλη το μέγεθος της θείας φιλανθρωπίας: Ο κορμός και οι κλάδοι της αμπέλου δεν προσφέρονται για την κατασκευή κανενός χρησίμου αντικειμένου. Δεν είναι σαν την καρυδιά π.χ. που έχει πολύτιμο ξύλο. Η αξία της αμπέλου εξαρτάται από τον καρπό της. Έτσι και ο Θεός εκλέγει τον Ισραήλ, λαό με πολλές αδυναμίες, και τον αναδεικνύει «λαόν περιούσιον», λαό που μπορεί να δώσει καρπό με τη δική Του ευλογία.

Στον Ισραηλιτικό λαό ως «αμπελώνα» αναφέρεται ο Χριστός στην γνωστή παραβολή των κακών εργατών καθώς και σε άλλες περιπτώσεις, όπου η εργασία «εν τω αμπελώνι» του σημαίνει προσπάθεια εισόδου εις τη βασιλεία Του. Ο χρόνος εργασίας «εν τω αμπελώνι» είναι η παρούσα ζωή, ενώ οι εργάτες είναι οι υπό του Θεού καλούμενοι εις έργα θεάρεστα.

Όμως η σημερινή αναφορά του κατά Ιωάννην Ευαγγελίου έχει μια βαθύτερη σημασία:

Ο Χριστός έκαμε τη διδασκαλία αυτή αμέσως μετά την τέλεση του Μυστικού Δείπνου, αφού μετέβαλε τον οίνο, τον καρπό της αμπέλου, εις Αίμα του. Συνδέεται έτσι αμεσότητα με το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Κατά την αλληγορία της «Αμπέλου» οι μαθητές ζωογονούνται «μένοντες εν αυτή», μετέχοντες της ζωής της σε όλα. Παραμονή «εν τη αμπέλω» σημαίνει, ασφαλώς, τήρηση των εντολών και των ρημάτων του Χριστού, ο χρόνος όμως εκφώνησης της αλληγορίας οδηγεί σε μιαν άλλη εξήγηση: Ο Χριστός είναι η άμπελος η αληθινή. Πριν λίγο μετέβαλε το «αίμα της σταφυλής» σε αίμα Του και το έδωσε στους μαθητές, υπενθυμίζοντάς τους μιαν προηγούμενη ρήση του: «Εάν μη φάγητε την σάρκα του Υιού του Ανθρώπου και πίνητε αυτού το αίμα, ουκ έχετε ζωήν εν εαυτοίς». Και ακολούθως «Ο τρώγων μου την σάρκα και πίνων μου το αίμα εν εμοί μένει καγώ εν αυτό». Λέγοντας λοιπόν τώρα «Ο μένων εν εμοί...» αντιστοιχεί στο «εν εμοί μένει» και παραπέμπει στη βρώση της σαρκός αυτού και στην πόση του αιματός Του.

Η αλληγορία της αμπέλου, λοιπόν, έχει ευχαριστιακό χαρακτήρα, τονίζει τη μετάληψη των ακράντων μυστηρίων. «Μένει εν τω Χριστώ» εκείνος που πίνει «αυτού το αίμα» και έχει ως αποτέλεσμα ότι «καρπόν πολύ φέρει». Το βράδυ του Μυστικού Δείπνου ο Ιούδας αποχώρησε πριν από την μετάληψη του Θείου Αίματος. Δεν «έπτε αυτού το αίμα» και επομένως δεν έμεινε «εν εαυτώ». «Εβλήθη έξω», δηλαδή, «ως το κλήμα» και εξηράνθη.

Τοποθετημένη στην αρχή(σήμερα) και στο τέλος(Μ.Πέμπτη) των Νηστειών η σημερινή περικοπή τονίζει την αναγκαιότητα της άξιας προσέλευσης στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας προκειμένου να δώσουμε καρπούς πνευματικούς. Εύχομαι, κάνοντας χρήση και των άλλων πνευματικών μέσων που μας παρέχει αυτές τις μέρες η Εκκλησία, να μείνουμε ενωμένοι με τον Χριστό «ίνα καρπόν πολύν φέρωμεν».

†Ο Πάφου Γεώργιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Α΄ ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ (ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ)

Απόστολος: Εβρ. ΙΑ΄ 24 – 26, 32 – 40

Ευαγγέλιο: Ιωάν. Α΄ 44 – 52

20 Μαρτίου 2016

«Έρχου και ίδε».

Δυο είναι οι λόγοι, αγαπητοί μου αδελφοί, για τους οποίους κατά τη σημερινή πρώτη Κυριακή της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, την Κυριακή δηλαδή της Ορθοδοξίας, διαβάζεται στην Εκκλησία μας το Ευαγγέλιο, που προ ολίγου ακούσαμε. Ο ένας, είναι το έργο της ιεραποστολής που έκαμε ο Απόστολος Φίλιππος προς τον φίλο του Ναθαναήλ και ο άλλος η περιγραφή της θερμής ομολογίας, της ορθής πίστεως, που έκαμε ο αγαθός Ισραηλίτης, ο Ναθαναήλ. Πρόκειται για την ιεραποστολή και την Ορθοδοξία, τα δυο αήττητα όπλα του θριάμβου της Εκκλησίας μας. Κι έχουμε πρώτα την ομολογία της ορθής πίστεως, ότι ο Ιησούς Χριστός που ίδρυσε την Εκκλησία είναι ο Μονογενής Υιός του Θεού και Πατρός. Κι έπειτα την επιμονή και έντονη προσπάθεια να διαφωτιστούν στο μεγάλο και κύριο τούτο της σωτηρίας μας δόγμα και οι άλλοι άνθρωποι, οι συνάνθρωποί μας, οι αδελφοί μας, οι φίλοι μας, οι γνωστοί μας, ώστε να βρουν τη λύτρωση και τη σωτηρία τους. Αυτά τα δυο τράβηξαν σε μεγάλο βαθμό στην Ορθόδοξη Εκκλησία τους Αποστόλους, τους Πατέρες, τους Απολογητές, τους Ομολογητές, τους Μάρτυρες, τους Οσίους και γενικά όλους τους γενναίους προμάχους της πίστεως της Εκκλησίας μας. Έκτοτε, έμεινε ιστορική και παροιμιώδης η απάντηση του Φιλίππου, «έρχου και ίδε», προς τον αγαθό Ναθαναήλ, για να επαναλαμβάνεται πάντοτε μεν, ιδιαίτερα δε κατά την επίσημη μέρα της Κυριακής της Ορθοδοξίας «προς πάντα αμφιβάλλοντα, αλλά καλοπροαίρετον και την αλήθειαν αγαπώντα άνθρωπον».

«Έρχου και ίδε». Έλα να δεις την θεότητα του Ιδρυτή της Εκκλησίας μας όπως την αναγνώρισε ο Ναθαναήλ «Υιόν του Θεού», όπως Τον ομολόγησε ο Απόστολος Θωμάς «Κύριον και Θεόν Του», όπως Τον εκήρυξαν οι άγιοι Απόστολοι «Αληθινόν Θεόν» και όπως μας παρέδωκαν στην Εκκλησία, στο Σύμβολο της πίστεως, οι θεοφόροι Πατέρες: «Φως εκ φωτός, Θεόν αληθινόν εκ Θεού αληθινού, γεννηθέντα, ου ποιηθέντα, ομοούσιον τω Πατρί, δι ου τα πάντα εγένετο». Έχουμε, τέλος και το δόγμα της Αγίας Τριάδος, της Ενσάρκωσης του Κυρίου, της Σταύρωσης, της Ανάστασης των νεκρών, της Δευτέρας του Χριστού Παρουσίας. Όλα αυτά τα Δόγματα της πίστεώς μας, λάμπουν με ουράνια αιγλή, ακτινοβολούν Θεία ζωή, εκπέμπουν την αλήθεια και όλα πείθουν, όλα αναπαύουν την καρδιά και όλα διαβεβαιώνουν τον άνθρωπο ότι όντως είναι θεία, ουράνια, αληθινά, σωτήρια. Κι όλα αυτά δείχνουν ότι η Ορθοδοξία δεν είναι κάτι που μπορεί να περιγραφεί. Γιατί η Ορθοδοξία είναι γεύση Θείας ζωής, που δεν μπορεί να σου την περιγράψει άλλος. Πρέπει, επομένως, να ζήσεις εσύ προσωπικά τη ζωή της, τη χαρά της, να απολαύσεις το φως, την ελευθερία της.

«Έρχου και ίδε». Όταν με όλη σου τη ψυχική αγαπήσεις την πίστη αυτή και την εγκολπωθείς και όταν με όλη τη δύναμή σου και στο τέλειο εφαρμόσεις τις εντολές της, θα λάμπεις τότε από Θείο φως και Θεία Χάρη και από δύναμη και ζωή. Θα λάμπεις και συνεχώς θα πείθεσαι ότι με το να είσαι πιστός στην Ορθοδοξία, έχεις τον Θεό μέσα σου, έχεις την αλήθεια και τη ζωή. Η ορθοδοξία δεν θα σβήσει ποτέ. Οι πλάνες, αργά ή γρήγορα θα εξαφανιστούν, η Ορθοδοξία

όμως θα μείνει για πάντα και θα θριαμβεύει. Χείλη κορυφαίου ιστορικού είπαν ότι στον εικοστό πρώτο αιώνα οι άλλες χριστιανικές ομολογίες θα εξαφανιστούν και μόνο η Ορθοδοξία θα μείνει ακλόνητη. Κι έτσι ο εικοστός πρώτος αιώνας θα είναι ο αιώνας της Ορθοδοξίας, συμπλήρωσε.

«Έρχου και ίδε». Δυο χιλιάδες χρόνια τώρα στάθηκαν ανίκανα να την φθείρουν. Την καταδιώξαν και την καταδιώκουν άπιστοι και αιρετικοί, άρχοντες και βασιλείς, πανίσχυροι αυτοκράτορες με στρατούς φοβερούς, έπεσαν λύκοι βαρείς για να την καταφάγουν, να τη συντρίψουν, να κατασπαράξουν το ποιμνιό της. Προσπάθησαν με κάθε τρόπο δόλιοι εκθροί να την απατήσουν, να την αποπλανήσουν και να την παγιδεύσουν. Κι εκείνη άκουσε τις απειλές, δέχτηκε τις επιθέσεις, αντιμετώπισε τις κακουργίες τους κι εδοκίμασε τους τρανταγμούς τους. Κι έμεινε ακατάβλητη στους αγώνες της, αμετακίνητη στις αρχές και στις παραδόσεις της, όρθια στη θέση της. Έμεινε βασίλισσα των πιστών και ευλογημένων παιδιών της. Και έμεινε και μένει και θα μένει.

«Έρχου και ίδε». Η αγία ζωή και ο αγωνιστικός παλμός πολλών χριστιανών της εποχής μας, βεβαιώνουν περιτράνω, ότι είναι και σήμερα παρών ο Χριστός. Αυτός που ήταν «χθες και σήμερα ο αυτός και εις τους αιώνας» (Εβρ. ΙΓ' 8). Και σήμερα ζει μέσα στις αγνές ψυχές πολλών συνανθρώπων μας, όπως ζούσε στην εποχή του Αποστόλου Παύλου και στις ψυχές όλων των αγίων της ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Ζει και τις εμπυχώνει στον καλό αγώνα, τις αναδεικνύει νικήτριες της αμαρτίας, πρότυπα πιστότητας στο καθήκον της κάθε στιγμής και παράγοντες ευεργετικής επίδρασης στο περιβάλλον τους. Κι έτσι όσο και να θέλουν ορισμένοι να βλέπουν και να θεωρούν τα δείγματα αυτής της δυναμικής παρουσίας της Εκκλησίας του Χριστού και στους καιρούς μας, σαν εξαιρέσεις και ειδικές περιπτώσεις, η αλήθεια παραμένει αμείωτη.

«Έρχου και ίδε». Συ ο σημερινός καλοπροαίρετος άνθρωπος, ο φίλος της αλήθειας, «έρχου και ίδε», την αλήθεια και αξία της πίστεώς μας, της αγίας μας Ορθοδοξίας. Είναι πράγματι άμωμος και αγία. Είναι πανίσχυρη, ακατάβλητη και αιώνια. Είναι Θεία και Ουράνια. Έλα, λοιπόν, άνθρωπε και άφησε τις επιφυλάξεις και τους δισταγμούς σου. Έλα, πίστεψε, ταπεινώσου, δέξου το φως και τη Χάρη της, δέξου την πίστη, τη λατρεία της, την εξαγιασμένη ζωή της. Καθώς θα βλέπουμε σε λίγο, να περνούν από μπροστά μας οι άγιες και ιερές εικόνες, κατά τη σημερινή λιτανεία της γιορτής της Ορθοδοξίας, ας φέρουμε στο νου μας και όλη την θριαμβευτική πορεία της Εκκλησίας μας μέσα στους αιώνες. Την πορεία που ήταν πάντοτε νικηφόρα, γιατί ήταν παρών ο Ιδρυτής της, ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός, που ζει και σήμερα μέσα μας. Καθώς δε θα προσκυνούμε την Άχραντον Εικόνα Του, ας Τον ικετεύσουμε να φυλάττει την ποιμνη της Εκκλησίας Του από τους νοητούς λύκους, έτσι ώστε να σώζονται δι' αυτής οι ψυχές μας και να δοξάζουν το Όνομά Του στους αιώνες των αιώνων.

Αδελφοί μου! Πάνω σ' αυτή την πίστη και ομολογία, ότι ο Ιησούς είναι ο «κατα φύσιν Υιός και Λόγος του Θεού», στηρίζεται η Ορθόδοξος Εκκλησία μας. Και όπως βεβαιώνει και ο Κύριος «πύλαι άδου ου κατισχύσουσιν αυτής». Ναι κανένας δεν θα υπερिσχύσει αυτής. Γι' αυτό, κι εκείνο που απαιτείται από εμάς είναι να μείνουμε εδραίοι, ακλόνητοι και αμετακίνητοι στην πίστη αυτή και να γίνουμε κι εμείς φλογεροί ομολογητές και ατρόμητοι εργάτες και ιεραπόστολοι.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚ Β' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Γρηγορίου του Παλαμά)

Απόστολος: Εβρ. α' 10-β' 3

Ευαγγέλιο: Μαρκ. β' 1-12

27 Μαρτίου 2016

«Διό Γρηγόριε μη παύση πρεσβεύων Χριστώ φωτισθῆναι τῷ θείῳ φωτί τους τιμώντας σε»

Η δεύτερη Κυριακή των Νηστειῶν είναι αφιερωμένη στη φωτογράφο και ηρωική μορφή του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, Αρχιεπισκόπου Θεσσαλονίκης του θαυματουργού. Σωστά η Εκκλησία μας τοποθέτησε τη μνήμη του αυτή την εποχή, γιατί ο άγιος Γρηγόριος εφάρμοσε την Ορθοδοξία στη ζωή του και με τους αγώνες του επηρέασε τα ορθόδοξα δόγματα που τόσο δοκιμάστηκαν από τη φρυγανώδη αίρεση του Βαρλαάμ. Ακόμα, έχει ιδιαίτερη σημασία η παρουσίαση του βίου και της θεολογίας του μέσα στην περίοδο των πνευματικών αγώνων, γιατί ο άγιος με τη διδασκαλία του προσδιορίζει τον πραγματικό προορισμό του Χριστιανού και υποδεικνύει τον τρόπο της θειώσεως, Ισάξιος των μεγάλων διδασκάλων και Ιεραρχών ανεδείχθη ο φωστήρ της Θεσσαλονίκης και κήρυκας του φωτός Γρηγόριος. Πολλούς αιώνες μετά τις Οικουμενικές συνόδους μόνος, με τη συμμαχία του Θεού, έδωσε σκληρές μάχες για την υπεράσπιση της Ορθοδοξίας και κατόρθωσε να διατηρήσει ανόθευτη τη Θεολογία. Ανακεφαλαιώσε ολόκληρη την προηγούμενη πατερική παράδοση και διακήρυξε, ότι σκοπός της ζωής είναι η θέωση, η χριστοποίηση του πιστού, η οποία επιτυγχάνεται με τα δάκρυα της μετάνοιας και την αδιάλειπτη προσευχή.

Ο άγιος Γρηγόριος γεννήθηκε στην Ασία από επιφανείς κι ένδοξους γονείς. Ο πατέρας του κατείχε μεγάλο αξίωμα, η δε μητέρα του διακρινόταν για την αφοσίωση της στην Εκκλησία και τη φιλανθρωπία της. Είχε τη δοκιμασία ο άγιος να χάσει πολύ νωρίς τον πατέρα του και να μείνει ορφανός. Την πατρική φροντίδα αναπλήρωσε η φιλόστοργη μητέρα του, η οποία προσπάθησε να τον εκπαιδεύσει κοντά σε σοφούς διδασκάλους, οι οποίοι του μετέδωσαν κάθε επιστήμη. Εκείνος όμως επιθυμούσε περισσότερο από την κοσμική σοφία, τη φιλοσοφία της μοναχικής ζωής. Γι' αυτό όταν έφτασε είκοσι ετών, δένειμε την περιουσία του στους φτωχούς κι αφού πρώτα εγκατέστησε τη μητέρα του και τις αδελφές του σε Μοναστήρι, πήρε τους αδελφούς του και κατευθύνθηκε στο Άγιο Όρος όπου τους οδήγησε σ Μοναστήρι. Εκείνος, ποθώντας το βίο της ασκήσεως, κατέφυγε στην έρημο του όρους στον ενάρετο άνδρα Νικόδημο. Εκεί εκπαιδεύτηκε στα πνευματικά και σύντομα κοσμήθηκε με τα χαρίσματα του αγίου Πνεύματος. Νύχτα και μέρα με δάκρυα παρακαλούσε το Θεό να φωτίσει την ψυχή του με τη θεία Χάρη και να την καθαρίσει από τα πάθη της φθοράς. «Φώτισόν μου το σκότος» ήταν η αέναη ικεσία του αγίου. Και πράγματι, ύστερα από πολλή άσκηση, αξιώθηκε να έχει εμπειρίες από θείες οπτασίες και αποκαλύψεις.

Μετά το Άγιο Όρος, τον βρίσκουμε στη Βέροια, στη Θράκη, στην Κωνσταντινούπολη να στηρίζει τους Χριστιανούς με τα κηρύγματα του. Τότε δέχτηκε το αξίωμα της ιεροσύνης, με τη δύναμη της οποίας περισσότερο αγωνίστηκε για την ευσέβεια. Την εποχή εκείνη εμφανίστηκε ο κακόδοξος Βαρλαάμ ο Καλαβρός μορφωμένος αλλά εγωιστής και φιλόδοξος Μοναχός, ο οποίος με ασέβεια κήρυττε αρειανικά δόγματα ότι δηλαδή η Χάρη της Αγίας τριάδος και το φως του μέλλοντος αιώνος που έλαμπε στο όρος Θαβώρ, ήταν κτίσμα και δεν έχουν καμιά σχέση με τη Θεία φύση. Ο άγιος Γρηγόριος αντέταξε όλες του τις δυνάμεις στις αιρετικές δοξασίες του Βαρλαάμ και υπερασπίστηκε την Ορθοδοξία.

Από θεοσεβείς βασιλείς επαινέθηκε και τιμήθηκε και από άλλους διώχθηκε και φυλακίστηκε. Πάλεψε με τις δυνάμεις του σκότους, ταλαιπωρήθηκε, αλλά στο τέλος στάθηκε νικητής και τροπαιούχος. Η αρετή του τον έφερε στον αρχιεπισκοπικό θρόνο της Θεσσαλονίκης. Κι εκεί κατηγορείται από τον πολυμαθή αλλά εμπαθή Νικηφόρο Γρηγορά. Με τη σύνοδο του 1351 δικαιώνεται. Σε περίοδο πολιτικών διενέξεων συλλαμβάνεται

αιχμάλωτος από τους Αγαρηνούς και εκτοπίζεται στα βάθη της Ασίας από όπου αργότερα επιστρέφει και με ενθουσιασμό γίνεται δεκτός από το ποιμνίο του, το οποίο αντί των συνηθών αρχιερατικών πολυχρονισμών, του ψάλλει με μια φωνή τον κανόνα της Αναστάσεως «Αναστάσεως ημέρα» και «Φωτίζου, φωτίζου η νέα Ιερουσαλήμ» αναγνωρίζοντας με τον τρόπο αυτό τη θεολογία του περί του ακτίστου φωτός. Ύστερα από δώδεκα χρόνια ποιμαντορίας από τις πολλές κακουχίες ασθένησε και παρέδωσε την αγία του ψυχή στα χέρια του Θεού στις 14 Νοεμβρίου του 1362. Το χαριτόβρυτο λείψανό του μέχρι σήμερα είναι αποθηκευμένο στον Καθεδρικό Ναό της Θεσσαλονίκης και άπειρα θαύματα επιτελεί σε εκείνους που τον επικαλούνται με πίστη.

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμάς μελέτησε βαθειά την ανθρώπινη ψυχή και φώτισε με τη διδασκαλία του το δρόμο, τον οποίο κι εμείς σήμερα μπορούμε να ακολουθήσουμε αν θέλουμε να θεωλούμε και να απολαύσουμε το άκτιστο φως της τρισηλίου Θεότητας. Στα συγγράμματα του υπογραμμίζει ότι τα πάθη της ψυχής έχουν σύνδεσμο κι εξάρτηση μεταξύ τους. Πηγή όλων των παθών είναι η αίσθηση της γεύσεως. Από αυτή εκπορεύονται λαιμαργία, ο χορτασμός, τα σαρκικά πάθη. Όταν τα πάθη της σάρκας θεριέψουν. Τότε θέλουν κι όλες τις αισθήσεις δικές τους. Τότε θολώνεται ο νους, καταλαμβάνεται από αλαζονεία, παγιδεύεται σε πονηρές σκέψεις και γίνεται δούλος της σάρκας και υποχείριο του δαίμονα. Ο άνθρωπος λησμονεί το θεό, στρέφεται στη λατρεία της κτίσεως και ζει διεστραμμένη ζωή.

Πως θεραπεύονται τα πάθη της ψυχής; Απάντηση στο ερώτημα αυτό δίνει ο άγιος με τη ζωή και τη διδασκαλία του. Τα πάθη της σάρκας θεραπεύονται με τη νηστεία. Τα πάθη του νου με την προσευχή. Τα πάθη της ψυχής με τα δάκρυα της μετάνοιας. Αν ο άνθρωπος δεν αγωνιστεί κατά των παθών με τα όπλα του φωτός, αν δε σταυρώσει τα μέλη του «δι' εγκρατείας», αν δε νηστέψει «από αισχρών λογισμών και φαύλων πράξεων» δεν πρόκειται ποτέ να ατενίσει το πρόσωπο του Θεού. Ο Άγιος Γρηγόριος αξιώθηκε να δει θείες οπτασίες, γιατί προηγουμένως είχε καθαρίσει την ψυχή του. Ο Κύριος που μας δίδαξε «ότι οι καθαροί τη καρδιά αυτοί τον θεόν όψονται» (Ματθ. ε' 8) εμφανίζεται και σήμερα σ' εκείνους που με τη μετάνοια καθαρίζουν την ψυχή τους και την ετοιμάζουν θρόνο εκλεκτό του παμβασιλέως Χριστού. Δεν φτάνει μόνο να καθαρίσει ο πιστός την ψυχή του από τα πάθη. Απαραίτητο είναι στη θέση των παθών να βάλλει τις αρετές, γιατί αλλιώς τα πάθη επιστρέφουν πιο άγρια.

Πολλοί άνθρωποι σήμερα γοητεύονται από τις ανατολίτικες θεωρίες περί διαλογισμού κι εσωτερικής απάθειας. Καταφεύγουν στους ψευτοασκητές του ινδουισμού και των άλλων θρησκειών για να «βοηθηθούν» στην ενδοσκοπήση και στην εσωστρέφεια. Θέλουνε να γνωρίσουν το υπερπέραν με σατανικές μεθόδους κι εμπλέκονται στα δίχτυα της απάτης και της συγχύσεως. Μόνο η Εκκλησία μας, μόνο η Ορθόδοξη Εκκλησία του αγίου Γρηγορίου του Παλαμά και των άλλων μεγάλων νηπτικών πατέρων υποδεικνύει μέθοδο ψυχοσωτήρια γνώσεως του Θεού. Είναι αυτή που ο άγιος Γρηγόριος σήμερα μας παρουσίασε. Είναι ο δρόμος της μετάνοιας, της προσευχής, της καθάρσεως, της ασκήσεως: «Η άσκησις μήτηρ του αγιασμού εστίν εξ ου γεννάται η πρώτη γεύση της αισθήσεως των μυστηρίων Χριστού» τονίζει ο άγιος Ισαάκ ο Σύρος. Η άσκηση της Ορθόδοξης στην εποχή του καταναλωτισμού, όπου θεοποιούνται τα υλικά αγαθά, έχει ιδιαίτερη σημασία. Χωρίς αυτήν η ζωή μας θα είναι ατελείωτη πορεία μέσα στο σκοτάδι. Η άσκηση και τα έργα της αγάπης θα είναι οι πρόδρομοι του θείου φωτός εκείνου που σκέπασε τους μαθητές στο Θαβώρ, που φώτισε το κενό μνημείο, που επισκίασε τους Αποστόλους κατά την Πεντηκοστή, του φωτός εκείνου που φώτισε τον κόσμο και που γεμίζει κάθε ταπεινή και καθαρή ψυχή.

Η εορτή του θεόπτη και θεοφύλακτου αγίου Γρηγορίου του Παλαμά, μέσα στον καιρό της εγκράτειας είναι φως που μας καθοδηγεί στην πορεία της σωτηρίας μας. Μακάρι η διδασκαλία του να αναστήσει κάθε ράθυμη ψυχή και τα θεόφθογγα λόγια του να γίνουν κλίμακα που θα οδηγήσουν στο Θεό και τους ανθρώπους.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Γ' ΝΗΣΤΕΙΩΝ (Σταυροπροσκυνήσεως)

Απόστολος: Εβρ. δ' 14-ε' 6

Ευαγγέλιο: Μαρκ. η' 34- θ' 1

3 Απριλίου 2016

«Σταυρέ πανσεβάσμιε καθάγιασον ημών τας ψυχάς και τα σώματα τη δυνάμει σου» (Προσόμοιο των Αίνων)

«Σταυρού πρόκειται σήμερον εορτή χορός αγγέλων σκιριτάω· σταυρού θέατρον έρχεται δήμος βροτών προσκυνείτω· σταυρού το θεϊον υψούται κράτος πλήθος δαιμόνων φυγαδευέσθω». Μ' αυτά τα λόγια ο Ιερός Χρυσόστομος αρχίζει ένα εγκωμιαστικό του λόγου στην εορτή της προσκυνήσεως του Τιμίου Σταυρού, την οποία σήμερα με δέος και τιμή επιτελεί η Εκκλησία μας. Ο Τιμιος Σταυρός, τον οποίο λιτανεύει και προσκυνεί, είναι το ιερότερο σύμβολο της, με το οποίο κατάργησε την εξουσία του Άδη και λύτρωσε τον άνθρωπο από τη δουλεία του διαβόλου. Με τον Τιμιο Σταυρό συμπλιωθήκαμε με το Θεό κι απαλλαγίκαμε από το θάνατο και τη απώλεια. Με τον Τιμιο Σταυρό λυθήκαμε από τα δεσμά της καταδίκης και «υψώθημεν από γης προς ουράνια». Με τον Τιμιο Σταυρό επιστρέψαμε στον κεκλεισμένο Παράδεισο και απολάυσαμε την ελευθερία της βασιλείας του Θεού. Είναι μεγάλη η σημερινή εορτή. Γι' αυτό η Εκκλησία μας παρακινεί να προσκυνήσουμε ευλαβικά το Τιμιο Ξύλο και να αποθέσουμε στ' άκραντα πόδα του Εσταυρωμένου τούτη την ένθερμη προσευχή: «Σταυρέ πανσεβάσμιε καθάγιασον ημών τας ψυχάς και τα σώματα της δυνάμει σου».

Η προσκύνηση του Τιμίου Σταυρού δεν τέθηκε συμπτωματικά στη σημερινή Τρίτη Κυριακή των Νηστειών. Οι άγιοι Πατέρες κατά τη διδασκαλία του Τριωδίου είχαν υπόψη τους εξής λόγους:

Επειδή στον αγώνα της νηστείας υποφέρουμε και δοκιμαζόμαστε από τον πειρασμό της ακηδίας, προτίθεται ο Τιμιος Σταυρός για να μας ενισχύσει και αναψύξει και να μας υπενθυμίσει, ότι όπως ο Χριστός σταυρώθηκε κι ύστερα δοξάστηκε, έτσι κι εμείς αν θέλουμε να συνδοξαστούμε, θα πρέπει να υπομείνουμε την εκούσια σταύρωση των παθών μας.

Όπως εκείνοι που διανύουν μακρές και τραχείες οδοιπορίες, όταν βρουν ένα παχύσαρκο δέντρο, κουρασμένοι καθώς είναι κάθονται αναπαύονται λίγο κι ύστερα με ανανεωμένες δυνάμεις συνεχίζουν το δρόμο, έτσι μέσα στην επίπονη πορεία της νηστείας φυτεύτηκε ο Τιμιος Σταυρός για να μας παρέχει άνεση και αναψυχή και ν' ανανεώνει τις δυνάμεις μας στη συνέχιση του αγώνα της νηστείας.

Όπως στην άφιξη του νικητή βασιλιά προπορεύονταν τα σκήπτρα και ύστερα ακολουθούσε εκείνος χαίροντας για τη νίκη, έτσι και ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός στέλνει πρώτα το σκήπτρο, το σύμβολο της νίκης, για να μας προετοιμάσει, ώστε να τον υποδεχτούμε άξια και να συνευφρανθούμε κατά την ημέρα της ενδόξου Αναστάσεως του.

Όπως την πικρή πηγή Μερρά γλύκανε ο θείος Προφήτης Μωυσής βαπτίζοντας το ξύλο, έτσι και ο Τιμιος Σταυρός στη μέση της γεμάτης από ιδρώτες και θυσίες Μεγάλης Τεσσαρακοστής γλυκαίνει τις πικρίες και μας παρηγορεί με την υπόμνηση, ότι όπως ο εβραϊκός λαός από την έρημο οδηγήθηκε στη γη Χαναάν, έτσι κι εμείς από την πνευματική έρημο αυτής της ζωής θα οδηγηθούμε στη νοητή Ιερουσαλήμ δια της Αναστάσεως.

Επειδή το δέντρο του Παραδείσου ήταν φυτεμένο «εν μέσω της Εδέμ» στη μέση της Τεσσαρακοστής έθεσαν οι άγιοι Πατέρες το «Ξύλο της ζωής» δηλ. τον Τίμιο Σταυρό για να μας υπενθυμίζουν τη λαιμαργία του Αδάμ και την αναίρεση της διά του Σταυρού χάρη στον οποίο δεν πεθαίνουμε πια, αλλά παίρνουμε ζωή.

Ο Σταυρός δεν είναι μόνο σύμβολο νίκης και θριάμβου, αλλά οδύνης και πόνου για κάθε πιστό. Ο Σταυρός του Χριστού γίνεται στην καρδιά του Χριστιανού το σύνορο ανάμεσα στους δυο κόσμους της σάρκας και του πνεύματος. Εμείς που πιστεύουμε στον Τίμιο Σταυρό, που τον προσκυνούμε με πίστη, που με καύχηση τον φέρουμε στο στήθος μας, που διακηρύττουμε τη δύναμη του, πρέπει να γνωρίζουμε, ότι «πιστεύω στον Σταυρό του Χριστού» σημαίνει, είμαι αποφασισμένος να πεθάνω καθημερινά κατά κόσμο και να ζω κατά Θεό, να θυσιάζω τον εαυτό μου για χάρη του Χριστού, να απαρνιέμαι ότι με απομακρύνει από το Θεό και να επιδιώκω τη θανάτωση του εγώ, της σάρκας και των επιθυμιών μου. «Οι δε του Χριστού την σάρκα εσταύρωσαν συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις» (Γαλ. ε' 24) υπογραμμίζει ο Απόστολος Παύλος. Αν δεν σταυρωθούμε, δεν θα ελευθερωθούμε. Αν δεν πεθάνουμε κατά κόσμο δηλαδή αν δεν αποδυναμώσουμε τα πάθη μας, αν δεν κατανικήσουμε τις σαρκικές και κοσμικές επιθυμίες, δεν θα ζήσουμε κατά Χριστό, δεν θα ανθήσουν στην καρδιά μας ευωδιαστά λουλούδια των χαρισμάτων. Η ζωή μας είναι συνυφασμένη με το πάθος και τα Σταυρό. Από την ώρα της βαπτίσεως μας στ' Όνομα της Αγίας Τριάδας, ντυθήκαμε το θάνατο του Χριστού. «Όσοι εβαπτίσθημεν εις Χριστόν Ιησούν, εις τον θάνατον αυτού εβαπτίσθημεν· συνετάφημεν συν δια του βαπτίσματος εις τον θάνατον...» (Ρωμ, στ' 3-4). Η ζωή του Χριστιανού κινείται μέσα στα πλαίσια του καθημερινού θανάτου, δεν είναι όμως πένθιμη, αλλά γεμάτη χαρά κι ευφροσύνη. Τη χαρά αυτή αντλούμε από το κενό μνημείο, από τον «όλβιο τάφο» απ' όπου αναβλύζει το φως της ζωής «ει δε αποθάνομεν συν Χριστώ, πιστεύομεν ότι και συζήσομεν αυτό» (Ρω. στ' 8).

Ολόκληρη η ζωή μας κυρίως όμως η περίοδος των πνευματικών αγώνων της Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής την οποία διανύουμε, έχει ανάγκη από την δύναμη και την ευλογία του Τιμίου Σταυρού. Ο αδύναμος άνθρωπος στην πορεία της ζωής του χρειάζεται μια βακτηρία, που θα τον στερεώνει και θα τον συγκρατεί. Αυτή η βακτηρία είναι ο Σταυρός του Χριστού. Αλλοίμονο σε όποιον περιφρονήσει τον Τίμιο Σταυρό. Είναι καταδικασμένος στην καταστροφή. Αλλοίμονο στο έθνος που θα βλασφημήσει με έργα και λόγια τον πανάγιο Σταυρό. Θα ταπεινωθεί με οδύνη και θα αντιμετωπίσει την οργή του Θεού.

Είναι γεγονός, ότι πολλές φορές απομακρυνθήκαμε από τη θεολογία του Σταυρού. Τον σημειώναμε στο μέτωπο μας, τον φορούσαμε στο στήθος μας, αλλά τον είχαμε εξορίσει από την καρδιά μας. Τούτο συνέβαινε όσες φορές φρονούσαμε τα του κόσμου κι όσες φορές ταυτιζαμε τη ζωή μας με τις επιθυμίες της σάρκας. Σήμερα είναι καιρός να ανανήσουμε. Να ζητήσουμε ταπεινά συγχώρεση από τον Εσταυρωμένο και να τον παρακαλέσουμε σε όσους ζητούν προστασία του να στείλει τις αντιδράσεις της εγκράτειας να χαρίσει τους καρπούς της αφθαρσίας και να λάμψει τις αστραπές της χάριτός του.

Γιώργος Σαββίδης

ΚΥΡΙΑΚΗ Δ' ΤΩΝ ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος: Εβρ. ΣΤ' 13 – 20

Ευαγγέλιο: Μάρκ. Θ' 17 – 31

10 Απριλίου 2016

« Πιστεύω, Κύριε· βοήθει μου τη απιστία»

Είναι η μέρα, αγαπητοί μου αδελφοί, που ο Κύριος έχει μεταμορφωθεί στο όρος Θαβώρ και κατεβαίνει απ' εκεί ερχόμενος στους μαθητές Του. Μόλις ο κόσμος βλέπει τον Ιησού, θαμπώνεται και τρέχει να Τον καιρειήσει. Ο Ιησούς, τότε, ερωτά τους Γραμματείς: « Τι συζητάτε μεταξύ σας;» Κι ένας μέσα από το πλήθος του αποκρίνεται: « Διδάσκαλε, έφερα σ' εσένα το γιό μου, γιατί έχει μέσα του δαιμονικό πνεύμα που τον κάνει άλαλο. Κάθε φορά που τον πιάνει, τον ρίχνει κάτω και βγάζει αφρούς, τρίζει τα δόντια του και μένει ξηρός. Είπα στους μαθητές Σου να διώξουν αυτό το πνεύμα, αλλά δεν μπόρεσαν.» «Απιστη γενιά», τους αποκρίνεται ο Ιησούς. «Μέχρι πότε θα είμαι μαζί σας; Πόσον καιρό ακόμα θα σας ανέχομαι; Φέρτε μου εδώ το παιδί», κι εκείνοι Του το έφεραν. Μόλις το πνεύμα είδε τον Ιησού, αμέσως τάραξε το παιδί κι έπεσε κατά γης και κυλιόταν βγάζοντας αφρούς. «Πόσος καιρός είναι που του συμβαίνει αυτό;», ρωτά ο Ιησούς τον πατέρα του παιδιού κι εκείνος απαντά «από μικρό παιδί. Πολλές φορές μάλιστα τον έριξε στην φωτιά και στα νερά για να τον εξολοθρέψει. Αλλά αν μπορείς να κάνεις κάτι, σπλαχνίσου μας και βοήθησέ μας.» Κι ο Ιησούς του λέει: «Αν μπορείς να πιστέψεις, όλα είναι δυνατά γι' αυτόν που πιστεύει.» Κι αμέσως φωνάζει δυνατά ο πατέρας του παιδιού και με δάκρυα λέει: «Πιστεύω, Κύριε και βοήθησέ με γιατί η πίστη μου δεν είναι δυνατή.» Το περιστατικό αυτό, δίνει σ' εμάς σήμερα την αφορμή, να αναφερθούμε σε πρακτικούς τρόπους με τους οποίους είναι δυνατό να διατηρούμε πάντοτε θαλερή και ακμαία την πίστη μας.

Κι αρχίζουμε από την απιστία. Η απιστία στο Χριστό είναι η μεγαλύτερη αμαρτία και η ρίζα και η ουσία όλων των άλλων αμαρτιών. Όπως μας λέει ο ιερός Αυγουστίνος, στην αμαρτία αυτή συμπεριλαμβάνονται όλες οι αμαρτίες. Σαν τέτοια η απιστία αποκλείει την θεραπεία κάθε άλλης αμαρτίας γιατί εκείνος που δεν πιστεύει στον Χριστό δεν μπορεί να διορθώσει κανένα κακό. Ούτε την κλεψιά, ούτε τη ψευτιά, ούτε το μίσος, ούτε την ατιμία γιατί η απιστία δεν τον αφήνει να αντιληφθεί τη σημασία και το βάρος αυτών των αμαρτημάτων. Κι έτσι αφήνει ανοικτό το έδαφος της ψυχής για να έρχεται σ' αυτό και να κυριαρχεί ο σατανάς. Και το πράγμα είναι πολύ τραγικό όταν η απιστία σαν πανούκλα πέσει μέσα στην οικογένεια και κυριεύσει και γονείς και παιδιά. Τότε πέφτει με όλη του τη μανία ο σατανάς σ' αυτό το σπίτι και δημιουργεί τραγωδίες και απεριγράπτες συμφορές. Το πρώτο, λοιπόν και βασικό που χρειάζεται, για να μη μαραθεί ποτέ η πίστη μας, είναι η καταφυγή στον Κύριο από τον οποίο όπως μας λέει ο άγιος Ιάκωβος ο Αδελφόθεος προέρχεται « κάθε καλή προσφορά και κάθε τέλειο δώρο» (Ιακ. Α' 17). Η καταφυγή αυτή μας διασώζει σαν άλλο σωσίβιο από το ναυάγιο της απιστίας και ολιγοπιστίας.

Η πείρα και η πραγματικότητα έχουν δείξει ότι μόνο όποιος πιστεύει στο Χριστό και στο Ευαγγέλιό Του και όποιος χρησιμοποιεί τα τονωτικά και αγιαστικά μέσα της Εκκλησίας του Χριστού, μόνο αυτός μπορεί να θεραπεύσει και κάθε επιμέρους αμαρτία. Επομένως, η θερμή και ολόψυχη καταφυγή μας στον Κύριο με την επίμονη προσευχή, μας διατηρεί πάντοτε ανανεωμένους στην πίστη. Δίνει

φευγόντας στην ψυχή μας και χαρίζεται άλλη οπτική γωνιά στα μάτια μας. Μας βοηθά να βλέπουμε όλα τα θέματα της ζωής μας και τα πλέον δύσκολα και φοβερά, όχι μόνο από τη δική μας, την ανθρώπινη και αδύνατη σκοπιά, αλλά και από τη σκοπιά του Πανάγαθου Θεού, μπροστά στη σοφία και τη δύναμη του Οποίου, καταργούνται όλα τα αδιέξοδα. Η καταφυγή στον Κύριο διαλύει τα σύννεφα από τον ουρανό της ψυχής μας για να λάμπει και πάλιν ολόλαμπρος μέσα μας ο ήλιος της πίστεως. Αν ανοίξουμε την Αγία Γραφή, θα δούμε ότι δεν υπάρχει κανένας που να εμπιστεύτηκε πλήρως και ανεπιφύλακτα τη ζωή του στον Κύριο και να μη βοηθήθηκε.

Είναι αλήθεια ότι υπάρχουν στιγμές, που όλοι μας αισθανόμαστε το ζήλο μας, για τα πνευματικά, κάπως μειωμένο. Δεν συγκινούμαστε ίσως πολύ με τη σκέψη της Βασιλείας των Ουρανών. Ο ενθουσιασμός μας για τη διάδοση της αλήθειας του Χριστού πέφτει σε μαρασμό και χάνει τη φρεσκάδα του και η χριστιανική μας ζωή αρχίζει να μας φαίνεται δύσκολη και ακατόρθωτη. Στην περίπτωση αυτή, τα θέλητρα του κόσμου σαν άλλα πλοκάμια απλώνονται γύρω μας και θέλουν να μας σύρουν στο κακό. Τότε δεν έχουμε παρά να φωνάξουμε κι εμείς μαζί με τους αγίους Αποστόλους το «Πρόσθεσέ μας πίστη, Κύριε Ιησού.» (Λουκ. ΙΖ' 5), και μη επιτρέψεις να μείνουμε στη κατάσταση της ολιγοπιστίας. Λύτρωσέ μας από τους λογισμούς της αμφιβολίας και μη μας αφήσεις ώστε να καταντήσουμε έρμαια του δαίμονος της απιστίας. Στερώνε Συ τα βήματά μας, για να μη μας κυριεύσει ποτέ η ψυχική παραλυσία της θρησκευτικής αδιαφορίας. Η έρευνα του προσωπικού παρελθόντος μας είναι άριστο τονωτικό της πίστεως, γιατί βεβαιώνει ότι οι καλύτερες ώρες της ζωής μας, οι ώρες οι γεμάτες γαλήνη, ήσαν εκείνες, κατά τις οποίες είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι ήταν αόρατα μαζί μας οδηγός και προστάτης μας ο Ιησούς Χριστός.

Σήμερα, χάρη στη νίκη που ο Χριστός νίκησε πάνω στο Σταυρό το διάβολο, δεν έχουμε συχνά τέτοιου είδους φαινόμενα στον χριστιανικό κόσμο. Ο διάβολος δεν έχει πλέον τέτοια εξουσία. Αν όμως δεν μπορεί να καταλάβει τα σώματά μας, σαν χριστιανοί που είμαστε, με τις πονηριές του παραπλανά συχνά το νου μας και κυριεύει την ψυχή μας. Με τα πάθη και τις κακίες. Με τις απιστίες και τις ολιγοπιστίες. Με τις πλάνες και τις αιρέσεις. Είναι λυπηρό, ότι και σήμερα, υπάρχουν άνθρωποι που αφρίζουν και τρίζουν τα δόντια τους, γεμάτοι μίσος και κακία κατά των συνανθρώπων τους, έτοιμοι μάλιστα να τους κάμουν και το χειρότερο κακό. Και άλλοι που κυλιούνται μέσα στο βούρκο της ανηθικότητας ή που πνίγονται στη φωτιά και τα νερά των ναρκωτικών, όπου και το σώμα και η ψυχή τους θανατώνεται. Και οι ψυχές που βασανίζονται από την απιστία και την αθεΐα, χωρίς στήριγμα και χωρίς παρηγοριά στη ζωή τους. Ο διάβολος από την αρχή της δημιουργίας του ανθρώπου έτσι ήταν και έτσι είναι, δυστυχώς, ανθρωποκτόνος.

Αδελφοί μου! Ας παρακαλούμε, τον Κύριο, να τονώνει την ασθενική μας πίστη. Αν αγωνιστούμε θα σωθούμε. Αν πετάξουμε τα όπλα και παραδοθούμε, θα χαθούμε. Αν θέλουμε, λοιπόν, να πολεμήσουμε και να αγωνιστούμε θα πρέπει να χρησιμοποιήσουμε στη πράξη τα όπλα της προσευχής και της νηστείας. Γιατί ο εχθρός είναι επικίνδυνος και ύπουλος. Με τη χάρη όμως του Θεού και με τα όπλα αυτά, να ήμαστε βέβαιοι ότι θα τον νικήσουμε.

Ηγούμενος Χρυσορρογιατίσσης Διονύσιος

ΚΥΡΙΑΚΗ Ε' ΝΗΣΤΕΙΩΝ

Απόστολος : `Εβρ. θ'11 - 14

Ευαγγέλιον: Μαρκ ι' 32 - 45

17 Απριλίου 2016

«Ός εάν θέλη υμών γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος»

Ο εγωκεντρικός και ατομικιστικός μας χαρακτήρας, αναδεικνύεται στην καθημερινή πρακτική, τις συνήθειες και τις σχέσεις μας. Οι σκέψεις, οι λόγοι και οι πράξεις μας, καθοδηγούνται από την ενδιάθετη επιθυμία και τάση μας, να αναδειχθούμε απέναντι των άλλων. Προγραμματισμένη είναι η προσπάθειά μας, αγαπητοί μου αδελφοί, να επιβάλουμε τη γνώμη μας, να γίνει το θέλημα μας. Συνήθως φροντίζουμε πεισματικά ή και κάποτε εκβιαστικά να πετύχουμε το στόχο μας, αδιαφορώντας αν ενοχλούμε, καταπιέζουμε ή και βλάπτουμε τους άλλους. Η τακτική αυτή δημιουργεί αυταρχικούς και αντικοινωνικούς χαρακτήρες, δυσάρεστους στους γύρω τους, όταν μάλιστα συγκρούονται συμφέροντα και επιθυμίες. Δύσκολα, λόγω και του εγωισμού μας, φυσικά, αποδεχόμαστε την υπεροχή του άλλου. Πολύ περισσότερο, δεν τον ανεχόμαστε, αν η υπεροχή του είναι πραγματική. Αυτός ο εγωκεντρισμός, προκαλεί συγκρούσεις και διαμάχες. Οι όχι ευχάριστες συνέπειες θα επιβαρύνουν τελικά και τις δύο πλευρές. Βέβαια πολύ δύσκολα δεχόμαστε να υποχωρήσουμε ή να συμβιβαστούμε. Ακόμη δυσκολότερα μπορεί να αποδεχτούμε την πραγματική υπεροχή άλλου και να ταπεινωθούμε. Απαιτείται αγώνας. Αγώνας δύσκολος. Πρέπει να πολεμήσουμε τον ίδιο τον εαυτό μας και τις επιθυμίες μας! Χρειάζεται προσευχή για να λάβουμε τη βοήθεια του Θεού. Και ιδιαίτερα στην περίοδο των νηστειών, τακτική συμμετοχή και στα άγια μυστήρια για την ενίσχυση του αγώνα μας. Γιατί *«το αίμα του Χριστού, καθαρει την συνείδησιν υμών από νεκρών έργων εις το λαιρεύειν Θεώ ζώντι»*. Γιατί το αίμα του Χριστού θα καθарίσει την συνείδησή μας από αμαρτωλά έργα και σκέψεις, για να λαιρεύουμε τον ζώντα Θεόν.

Αδύνατοι άνθρωποι είμαστε, αμαρτωλοί. Δυσκολευόμαστε, χωρίς τη θεία βοήθεια, να αποδεχτούμε το πολύ απλό: Δεν είναι όλοι οι άνθρωποι όμοιοι, δεν έχουν όλοι, τις ίδιες ικανότητες. Ασφαλώς πολλοί είναι καλύτεροι από εμάς, όπως και άλλοι είναι κατώτεροι. Εκείνο που οπωσδήποτε πρέπει να μετρά στις κρίσεις μας δεν είναι η θέση, η εξουσία ή ο πλούτος του άλλου, αλλά η πνευματική αξία. Και ενώπιον του Θεού, αυτό που μετρά είναι ο σκληρός αγώνας για την κατάκτηση της αρετής, η τήρηση των εντολών Του.

Όταν λοιπόν, στη σημερινή ευαγγελική περικοπή, περιγράφεται η σκηνή της απαίτησης των δύο αδελφών μαθητών για τις πρωτοκαθεδρίες, και τις εκ δεξιών και αριστερών θέσεις, προσφέρει ο Κύριος τις βασικές ηθικές αλλά και κοινωνικές αρχές. Οι θέσεις και πρωτοκαθεδρίες, δεν χαρίζονται. Είναι αποτέλεσμα και η εκτίμηση της αγωνιστικής προσπάθειας και της θείας δωρεάς. Συνεπής επιβράβευση! Η διατήρηση της κοινωνικής εκτίμησης αποτελεί στόχο που με πολύ κόπο και θυσίες επιτυγχάνεται. Και σε τελική

ανάλυση υπεισέρχεται ως καθοριστικός παράγων και ο Θεός. Καθορίζει και τον κανόνα:

«Ὁς εἰάν θέλη υμῶν γενέσθαι πρῶτος, ἔσται πάντων δούλος»

Ὅποιος ἀπὸ σας, λέγει ὁ Κύριος, θὰ ἠθέλε νὰ καταλάβει τὴν πρώτη θέση, θὰ πρέπει νὰ εἶναι υπηρέτης ὄλων. Καὶ ἀμέσως προσθέτει ὁ Κύριος τὸ προσωπικὸ Του παράδειγμα. *«Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν»*. Γιατί *«ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου»*, ὁ Κύριος μας, δὲν ἐγίνε ἀνθρώπος καὶ δὲν ἦλθε στὸν κόσμον γιὰ νὰ Τον υπηρετοῦν, ἀλλὰ γιὰ νὰ μας υπηρετεῖ. Νὰ μας φροντίζει με τὴν ἀγάπη Του. Νὰ θυσιάσει καὶ τὴν ζωὴ Του ἀκόμη, πληρώνοντας με αὐτὴν τὰ λύτρα γιὰ τὴν ἀπολύτρωση, τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Τὸ μεγαλεῖο τῆς χριστιανικῆς θρησκείας, ἀγαπητοὶ μου, με οὐσιαστικὸ στοιχεῖο καὶ χαρακτηριστικὸ τὴν ἀγάπη, εἶναι ἡ διακονία. Αὐτὴ μας δίδαξε ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Αὐτὴ προβάλλει σαν συνεπὴς ἀπαιτήση, προκειμένου νὰ φτάσουμε στὴν ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ τελείωση. Ἡ διακονία, δηλαδὴ ἡ βοήθεια καὶ ἐξυπηρέτηση ὄλων ἐκείνων που ἔχουν ἀνάγκη, σαν οὐσιαστικὴ ἔκφραση ἀδόλης ἀγάπης. Ἡ ἐξυπηρέτηση, με πολλὴ ταπεινοφροσύνη. Ἡ βοήθεια με πολλὴ διακριτικότητα. Ἡ συμπαράσταση χωρὶς ἐπίδειξη. Ἡ αὐταπάρνηση καὶ στέρνηση ἀκόμη, γιὰ χάρη τοῦ ἀδύνατου πλησίον μας. Τελικὰ ἡ ἀπόδειξη, με ἔργα ἀγάπης, στὸν καθένα που ἔχει οποιαδήποτε ἀνάγκη χωρὶς διάκριση καὶ περιορισμοὺς. Αὐτὴ εἶναι ἡ χριστιανικὴ διακονία που μας δίδαξε ὁ Κύριος με τὴν θυσία Του. Με αὐτὴ τὴν υπερφυσικὴ διακονία, μᾶς χάρισε τὴν δυνατότητα τῆς ἀπολύτρωσης ἀπὸ τὰ δεσμὰ τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου. Καὶ μὴ νομίσει οποιοσδήποτε ἀπὸ ἐμᾶς, ὅτι δὲν ἔχουμε κάποια ἀνάγκη, μικρὴ ἢ μεγάλῃ, υλικὴ ἢ πνευματικὴ. Ὅλοι εἴμαστε ἀδύνατοι. Ὅλοι ἔχουμε ἀνάγκες. Αλλὰ καὶ ὅλοι ἔχουμε τὴν δυνατότητα μικρὴ ἢ μεγάλῃ, νὰ προσφέρουμε κάποιου εἶδους, μικρὴ ἢ μεγάλῃ, σημαντικὴ ἢ ἀσήμαντη βοήθεια καὶ ἐξυπηρέτηση.

Υπάρχουν ὡστόσο καὶ *«οἱ δοκοῦντες ἀρχεῖν τῶν ἐθνῶν»*, αὐτοὶ που κυβερνοῦν τὰ ἔθνη. Θὰ λέγαμε γενικὰ οἱ ἀρχοντες. Καὶ ἐξειδικεύοντας, θὰ ἀπαριθμοῦσαμε τοὺς προΐσταμένους μας, στὴ δουλειὰ που ἐργαζόμαστε, ἢ ἐκείνους που ἐργάζονται στὶς δημόσιες υπηρεσίες. Ὅλοι αὐτοὶ εἶναι ταγμένοι, εἴμαστε ταγμένοι νὰ υπηρετοῦν καὶ νὰ υπηρετοῦμε τὴν ἀνάγκη τοῦ πλησίον μας. Κι ὅταν διαπνεόμαστε ἀπὸ τὴν χριστιανικὴ μας πίστη, φροντίζουμε νὰ εἴμαστε εὐλικρινεῖς καὶ ἐντιμοὶ υπηρετες τῶν ἀιτήσεων τους, τηρώντας τὸν κανόνα που θέτει ὁ Κύριος μας. *«Ἔσται πάντων δούλος»*. Βοηθᾶ καὶ ἐξυπηρετεῖ ὄλους, με εὐλικρίνεια καὶ ἀμερόληπτα. Αποτελεῖ αὐτὸ τὴν μεγαλύτερη ἀπόδειξη τῆς μίμησης τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ ἐμπρακτικὴ ἀπόδειξη τῆς πρώτης καὶ μεγάλῃς ἐντολῆς, τῆς ἀγάπης. Τὸ βαρῦτιμο εἰσιτήριον γιὰ τὴ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

Δ.Γ.Σ.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΒΑΪΩΝ

Απόστολος: Φίλιπ. δ' 4-9

Ευαγγέλιο: Ιωάν. ιβ' 1-18

24 Απριλίου 2016

«Προ έξι ημερών του Πάσχα ήλθεν εις Βηθανίαν... τη επαύριον... έρχεται ο Ιησούς εις Ιερουσόλυμα» (Ιωάν, ιβ' 1 και 12).

Διπλής υποδοχής τυγχάνει ο Ιησούς, αρχικά στη Βηθανία, έξι μέρες πριν από το Πάσχα, από την οικογένεια του αναστημένου Λαζάρου και την επόμενη μέρα κατά την θριαμβευτική του είσοδο στην Ιερουσαλήμ από το μεγάλο πλήθος που είχε έρθει για την γιορτή του Πάσχα. Υποδοχή ενθουσιώδεις μεν, αλλά με διαφορετικό πνευματικό βάθος. Υποδοχή αντάξια του προσώπου του Ιησού καθώς και του έργου που επιτέλεσε και ιδιαίτερα του έργου που θα επιτελέσει σε λίγες ημέρες με τη Σταυρική του θυσία.

Έξι μέρες, λοιπόν, πριν από το Πάσχα ήρθε ο Ιησούς στη Βηθανία όπου έμενε Ο Λάζαρος. Εκεί ετοίμασαν για χάρη του δείπνο και στο οποίο βρισκόταν ανάμεσα σε άλλους και ο αναστημένος Λάζαρος. Οι αδελφές του Λαζάρου Μάρθα και Μαρία εκφράζουν την ευγνωμοσύνη τους με διαφορετικό τρόπο. Η μεν Μάρθα ασχολείται με την ετοιμασία του δείπνου, η δε Μαρία με ένα τρόπο ανώτερο και συνάμα συμβολικό: "Ήρθε μια φιάλη από το πιο ακριβό άρωμα της νάρδου και άλειψε τα πόδια του Ιησού. Έπειτα σκούπισε με τα μαλλιά της τα πόδια του Ιησού και όλο το σπίτι γέμισε με την ευωδία του μύρου».

Πραγματικά υπέροχη στιγμή. Το άρωμα του μύρου της ευγνωμοσύνης ψυχής της Μαρίας ξεπερνά, μέσα και από την πράξη της, την ευωδία του μύρου. Γιατί, αν η ευωδία του μύρου γέμισε ολόκληρο το σπίτι, η ευωδία της πράξης της Μαρίας γεμίζει μάσα από τους αιώνες όλη την οικουμένη. Η Μαρία μας τονίζει διαχρονικά τόσο μέσα από την προσφορά, όσο και μέσα από την πράξη της, τη διαρκή αναγκαιότητα και για ένα δικό μας ευχαριστώ προς το Θεό για όσα προσφέρει καθημερινά για μας και ιδιαίτερα για τη σωτηρία μας, Ακούσαμε πριν λίγες μέρες στους «Χαιρετισμούς», «Ισαριθμούς γαρ τη ψάμμω ωδάς αν προσφέρωμεν σοι, Βασιλεύ Άγιε, ουδέν τελούμεν άξιον, ων δέδωκας υμίν». Δηλαδή κι αν ακόμα σου προσφέρουμε, ω Άγιε Βασιλιά, ψαλμωδίες τόσες σε αριθμό, όσος είναι ο αριθμός των κόκκων της άμμου, δε κάμνουμε τίποτε αντάξιο των ευεργεσιών που έκαμες Εσύ σε μας.

Τα πιο πάνω επιβεβαιώθηκαν την επόμενη μέρα, όπως ίσως και καθημερινά από μας με πράξεις στιγμιαίου ενθουσιασμού, από τις οποίες όμως λείπει το πνευματικό βάθος και η συναίσθηση τα αναγκαιότητας της δικής μας σωτηρίας. «Ω σαννά, ευλογημένος ο ερχόμενος εν ονόματι Κυρίου». Μία «κραυγή» ενθουσιασμού παρά συναίσθησης της αξίας του προσώπου που υποδέχονται και του έργου που θα επιτελέσει. Το ότι ήταν απλή κραυγή ενθουσιασμού και όχι ενσυνείδητη ενέργεια επιβεβαιώνεται από το γεγονός ότι αρκετά από τα πρόσωπα που ζητωκραύγαζαν το «ωσαννά, σε διάστημα πέντε μόλις ημερών θα ζητούσαν επιτακτικά το θάνατο του λέγοντας «Άρον, άρον σταύρωσον αυτόν» (Ιωάν. ιθ' 15).

Διπλή υποδοχή, λοιπόν, αλλά και διπλές ενστάσεις που προήλθαν τόσο από το περιβάλλον του Ιησού και της θρησκευτικής ηγεσίας, όσο και του ευεργετημένου λαού και που επισκιάζουν αυτή την υποδοχή. Ο μεν Ιούδας

διαμαρτύρεται για τη «σπατάλη» του μύρου, οι δε αρχιερείς, υποκινώντας και το λαό εξοργίζονται εναντίον του Ιησού και τροχοδρομούν το θάνατο του. Υποκρίνεται ο Ιούδας αγάπη προς τους φτωχούς λέγοντας: «Γιατί να μην πουληθεί ο μύρο για τριακόσια δηνάρια και τα χρήματα να διανεμηθούν στους φτωχούς; Και το είπε αυτό, συμπληρώνει ο Ευαγγελιστής όχι γιατί νοιαζόταν για τους φτωχούς, αλλά γιατί ήταν κλέφτης και καθώς διαχειριζόταν το κοινό ταμείο, συχνά κρατούσε για τον εαυτό του από τα χρήματα που έβαζαν σ' αυτό».

Αλλά και οι αρχιερείς, αντί να αποδεχτούν το Μεσσία και να τον ακολουθήσουν, αντίθετα τον κατεδίωξαν ως το θάνατο. Φάνηκαν κατώτεροι και του ίδιου του λαού ο οποίος, παρά τις μεταπτώσεις του, στο τέλος μετανόησε και σώθηκε. Αποκρουστική η αντίδραση, αρχιερέων και Ιούδα που πρόδωσαν και παρέδωσαν συνειδητά στο θάνατο τον Ιησού. Ιδιαίτερα αποκρουστική και αντίθετη προς την εκδήλωση της Μαρίας η εκδήλωση του Ιούδα. Η Μαρία καθοδηγείται από ευγνωμοσύνη και αγάπη. Αντίθετα ο Ιούδας καθοδηγείται από αγνωμοσύνη και διάθεση προδοσίας και δε διστάζει μάλιστα να τον πουλήσει σήμερα για τριακόσια δηνάρια και σε λίγες μέρες για τριάντα αργύρια.

Πέραν από την αντιφατική συμπεριφορά τόσο του κόσμου, όσο ακόμα και των Μαθητών του, με εξαίρεση το Ιωάννη και την οποία, είτε αποδέχεται, είτε καταδικάζει, ο Ιησούς θέλει να μας προφυλάξει από παρόμοια συναισθήματα. Ιδιαίτερα όμως θέλει να μας βοηθήσει να αντιληφτούμε την ουσία του γεγονότος που ακολουθεί και που είναι η σταυρική του θυσία και η οποία όπως ακούσαμε την περασμένη Κυριακή, θα προσφερθεί ως «λύτρον αντί πολλών» (Μαρκ. ι' 45).

Σήμερα, λοιπόν, καλούμαστε να μην περιοριστούμε σε μια συμβολική πορεία ακολουθώντας νοερά τον Ιησού στην πορεία προς τα Ιεροσόλυμα και προσφέροντας του τα δικά μας Βάϊα και που είναι τα κλαδιά της ελιάς. Σήμερα καλούμαστε σε συναίσθηση της μέγιστης προσφοράς του Ιησού προς την ανθρωπότητα μέσα από τη σταυρική του θυσία και που αποτελεί την έκφραση της απέραντης αγάπης του για όλους τους ανθρώπους και για τον καθένα από μας ξεχωριστά. Με την απόθεση των κλαδιών της ελιάς ας αποθέσουμε και το πλήθος των αμαρτιών μας. Καλούμαστε σήμερα να συμπορευτούμε και να συσταυρωθούμε με τον Ιησού, για να μπορέσουμε να γίνουμε μέτοχοι των αγαθών της σταυρικής του θυσίας και άρα και συμμετοχοί της Αναστάσεως Του.

Αδελφοί μου, η Εκκλησία, μέσω του Ευαγγελίου, μας μεταφέρει τα γεγονότα όπως διαδραματίστηκαν «Προ εξ ημερών του Πάσχα». Την ίδια στιγμή μεταφέρει τα γεγονότα χρονικά και τοπικά στην εποχή μας με σκοπό να γίνουμε συμμετοχοί σ' αυτά και όχι απλοί θεατές και μάλιστα από απόσταση. Συμπόρευση και συσταύρωση υπάρχει μόνον όταν συνοδεύεται με ειλικρίνεια προθέσεων και συναισθημάτων, ιδιαίτερα δε όταν τα πιο πάνω συναισθήματα μετατραπούν μέσα από πράξεις, σε τρόπο καθημερινής ζωής. Το «Ίδού ο Νυμφίος έρχεται!» που θα ψάλλουμε απόψε, ας μην είναι απλά ένας από τους πολλούς ύμνους που θα πούμε. Ας γίνει ενδόμυχη προσευχή που θα διαρκεί, τόσο όσο και η ζωή μας κρατώντας τον εαυτό μας «γρηγορούντα». Αυτή ας είναι η δική μας υποδοχή. Αμήν.

Θεόδωρος Αντωνιάδης

ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΕΣ ΚΑΙ ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ

ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΠΑΦΟΥ κ.κ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κυ.	6/3	ΤΑΛΑ	Πα.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)
Τε.	9/3	ΦΑΣΟΥΛΑ	Πα.	1/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Αγ. Παρασκευή (Γ' Χαίρ.)
Κυ.	13/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Κυ.	3/4	ΦΟΙΝΙ
Πα.	18/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Α' Χαίρ.)	Πα.	8/4	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου - Βαρνάβα (Δ' Χαίρ.)
Κυ.	20/3	ΤΣΑΔΑ	Κυ.	10/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ
Πα.	25/3	ΚΑΤΩ ΠΑΦΟΣ, Θεοσκέπαστη	Πα.	15/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Ακάθιστος Ύμνος).
Πα.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Δοξολογία)	Κυ	24/4	ΓΕΡΟΣΚΗΠΟΥ, Άγιος Σπυρίδωνας
Πα.	25/3	ΠΑΦΟΣ, Παντάνασσα (Β' Χαίρ.)	Κυ.	24/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Κενδέας (Βράδυ)
Κυ	27/3	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος	Δε.	25/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Βράδυ)
			Τρ.	26/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί)
			Τε.	27/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιοι Ανάργυροι (Βράδυ)
			Πε.	28/4	ΠΑΦΟΣ, Απ. Παύλου - Βαρνάβα (Πρωί)
			Πε.	28/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Πα.	29/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Σπυρίδωνας (Πρωί)
			Πα.	29/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Βράδυ)
			Σα.	30/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (Πρωί)
			Σα.	30/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Θεόδωρος (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)

ΘΕΟΦΙΛΕΣΤΑΤΟΥ ΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΡΣΙΝΟΗΣ κ. ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Κυ.	6/3	ΑΡΓΑΚΑ	Πα.	1/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)
Κυ.	13/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πα.	1/4	ΠΑΦΟΣ, Άγιος Δημήτριος (Γ' Χαίρ.)
Πα.	18/3	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Α' Χαίρ.)	Κυ.	3/4	ΟΜΟΛΟΣ
Κυ.	20/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ	Πα.	8/4	ΣΚΟΥΛΛΗ (Δ' Χαίρ.)
Πε.	24/3	ΚΑΘΗΚΑΣ (Εσπ.)	Κυ.	10/4	ΚΡΗΤΟΥ ΜΑΡΤΟΥ
Πα.	25/3	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Δοξολογία)	Πα.	15/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Ακάθιστος Ύμνος).
Πα.	25/3	ΓΟΛΟΥ (Β' Χαίρ.)	Κυ	17/4	ΠΟΤΑΜΙΟΥ
Κυ	27/3	ΚΑΛΛΕΠΕΙΑ	Κυ	24/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ
			Κυ.	24/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Βράδυ)
			Δε.	25/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
			Τρ.	26/4	ΓΙΟΛΟΥ (Βράδυ)
			Τε.	27/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
			Πε.	28/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Πρωί)
			Πε.	28/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (Βράδυ)
			Πα.	29/4	ΠΟΛΙΣ ΧΡΥΣΟΧΟΥΣ (Πρωί+Βράδυ)
			Σα.	30/4	ΓΙΟΛΟΥ (Πρωί)
			Σα.	30/4	ΠΕΡΙΣΤΕΡΩΝΑ (ΑΓΙΟ ΠΑΣΧΑ)

ΠΑΝΟΣΙΟΛΟΓΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ κ. ΤΥΧΙΚΟΥ

Σα.	5/3	ΚΙΣΣΟΝΕΡΓΑ	Πα.	1/4	ΠΑΧΝΑ (Δοξολογία)
Κυ.	6/3	ΠΡΟΔΡΟΜΙ	Πα.	1/4	ΤΣΑΔΑ (Γ' Χαίρ.)
Τε.	9/3	ΤΑΛΑ, Αγίων Τεσσαράκοντα Μαρτύρων	Κυ.	3/4	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΤΙΜΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ ΜΙΝΘΗΣ
Κυ.	13/3	ΣΙΜΟΥ	Πα.	8/4	ΤΡΕΜΥΘΟΥΣΑ (Δ' Χαίρ.)
Πα.	18/3	ΠΕΓΓΕΙΑ (Α' Χαίρ.)	Κυ.	10/4	ΦΟΙΝΙ
Κυ.	20/3	ΜΕΣΑ ΧΩΡΙΟ	Πα.	15/4	ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΣΑΛΑΜΙΩΤΙΣΣΗΣ (Αγυρνία).
Πα.	25/3	ΜΑΜΩΝΙΑ	Κυ	17/4	ΜΕΣΑΝΑ
Πα.	25/3	ΚΟΙΛΗ (Β' Χαίρ.)	Κυ	24/4	ΑΡΟΔΕΣ
Κυ	27/3	ΑΓΙΑ ΜΑΡΙΝΑ ΚΕΛΟΚΕΔΑΡΩΝ	Κυ.	24/4	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ (Βράδυ)
Πε	31/3	ΚΑΘΗΚΑΣ, Αγ. Υπάτιος	Δε.	25/4	ΜΕΣΟΓΗ (Βράδυ)
			Τρ.	26/4	ΜΑΝΔΡΙΑ (Βράδυ)
			Τε.	27/4	ΚΟΛΩΝΗ (Βράδυ)
			Πα.	29/4	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ (Βράδυ)
			Σα.	30/4	Ι. Μ. ΧΡΥΣΟΡΡΟΪΑΤΙΣΣΗΣ (Πρωί+Βράδυ)

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΘΕΟΛΟΓΩΝ

ΠΑΥΛΟΣ ΑΡΚΟΥ				ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΠΙΤΣΙΟΥΝΗΣ			
6/3	ΑΓΙΑ ΒΑΡΒΑΡΑ	3/4	ΓΟΥΔΙ	6/3	ΜΕΣΟΓΗ	3/4	ΑΡΟΔΕΣ
13/3	ΚΟΛΩΝΗ	10/4	ΚΑΝΝΑΒΙΟΥ	13/3	ΑΝΑΒΑΡΓΟΣ	10/4	ΑΡΓΑΚΑ
27/3	ΤΡΕΜΥΘΟΥΣΑ	17/4	ΤΡΑΧΥΠΕΔΟΥΛΑ	20/3	ΚΑΤΩ ΠΑΧΝΑ		
ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΑΒΒΙΔΗΣ							
6/3	ΛΕΜΠΑ	10/4	ΑΧΕΛΙΑ				
27/3	ΤΙΜΗ	17/4	ΚΟΝΙΑ				